

In stille verwondering: Vergankelijkheid der tijd

Het vocht van de regen likt aan het water
Druppels regenwater spatten op de grond uiteen
Ritselend waait de wind door het bladerdek
Dauw op het groen van de bladeren
Weerkaatsend het zonlicht in nieuw daglicht
Zo blijft het even
Een ogenblik stil
Jouw ogen vangen mijn blik
Serene rust
Opdat jij mijn lippen kust
Totdat de zwarte nacht haar intree doet
De dageraad smaakte nimmer zo zoet
Daar waar de tijd even rust
De jaren verjaren
Opdat je mijn door de voorbije jaren
Bleek geworden lippen kust
Dwars door de tijd heen
Vergrijsde haren, grauwe dagen
Her en der verlichting die dwars
Door de schemering der late dagen scheen
Diepgang in de teleurgang van verscheidene lagen
Complexe eenvoud
Als groen mos op vochtig hout
In een immens inheems woud
Zo ook worden wij door de dagen oud

Jordy Palm